

Суцільно зрубаний квартал
Карпатського старого бору —
Немов який нестримний шквал
Пронісся, оголивши гору.

І тільки дерево одне
На все просторе доокілля
Стоїть безмовне й мовчазне,
Могутньо розметавши гілля.

І хоч йому немилий світ,
Навколо пні мов кладовище, —
Його лишили на розплід:
Було найкраще і найвище.

І як не гірко, треба жити,
Щоб знову проруб — заліснити.
